

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἔκτον διατρέχομεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἑννιακόσα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κ τὼ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δέ κ α φράγχα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐνὶ καὶ δέκα μινὸς Φλεβάρη,
πάρε χαρτάκια, Ρωμῆ, καὶ βάρει.

Ἐνενηντα πέντε κι' ἑξακόσ' ἀκόμη,
μὲ χαρτοπολέμους 'στρώθηκαν οἱ δρόμοι.

Τραγούδια κι' ἀδικλῆκι γιὰ τὸ μασκαραλῆκι.

Παραίτα, Μοῦσα, κάθε τί,
τὸν πόλεμο, τὴν νίκη,
κι' ἐξύμνησε τὰ κομφετὶ
καὶ τὸ μασκαραλῆκι.

Πέμπτη πικρὴ ἔξημέρωσε,
μὴν εἶχε ξημερώσει,
κάθε Ρωμηὸς ἐκέρωσε,
'πῆγε νὰ παλαβῶση.

Τὸ κάθε μάτι 'φάνηκε θολὸ καὶ ὀκρυσιμένο
σὰν εἶδε μὲς 'στὰ σύννεφα τὸν ἥλιο τρυπωμένο.

Ἐπρόβαλε γιὰ μιὰ στιγμή, μὰ 'κρύφτηκε καὶ πάλι,
κι' ἠκούσθη θρήνος τῆς Ραμᾶ μέσα 'στὸ Καρναβάλι.

Γιὰ τὴν ἀνέλιπστη βροχὴ παντοῦ καῦμός καὶ τρόμος
κι' ἐκ τοῦ προχείρου 'γίνηκε καθένας ἀστρονόμος.

Μικροὶ μεγάλοι 'κύτταζαν τὸν οὐρανὸ μὲ κιάλι,
κι' ὅσο τὸν ἔβλεπαν θολὸ 'κτυποῦσαν τὸ κεφάλι.

Ἄχ! ἀφιλότιμη βροχὴ, μᾶς ἔκανες χαλάστρα,
κρίμα 'στὴν τόση φούρια μας, κρῖμα 'στὴν τόση πάστρα.

Ἄχ! οὐρανὲ, ποῦσαι 'ψηλὰ, κατέβα κάνε κρίσι,
γιὰ κύττα τὰ ματάκια μας, ποῦ τρέχουν σὰν τὴν βρύσι.

Ἄχ! οὐρανὲ 'ξαστέρωσε καὶ σκορπισθῆτε, νέφη,
γιὰ νὰ 'μπορέσουν οἱ Ρωμηοὶ νὰ κάνουν 'λίγο κέφι.

Τὸν Αἰγινήτη 'ρώτησαν σὰν τί καιρὸ θὰ κάνη
κι' αὐτὸς τὸ τηλεσκόπιο μὲ καρδιοκτύπι πιάνει.

Τὸν Αἰγινήτη 'ρώτησαν ὀλημερίς ἂν βρέχη,
κι' αὐτὸς τοὺς εἶπε: «κλάψετε, Καρνάβαλο δὲν ἔχει».

Τὴν ἀφιλότιμη βροχὴ σταμάτησ' Αἰγινήτη
ὥς ὅτου τῆς Σαρακοστῆς νὰ ξημερώσ' ἡ Τρίτη.

Κλάψετε καὶ μουγγρίσετε, δρυμοὶ, βουνὰ καὶ κάμποι,
κι' ὁ Βασιληᾶς Καρνάβαλος καὶ σήμερ δὲν θάμπη.

Ἐτρεχαν καθβαλάρηδες ἀπὸ τὸ Κομητάτο
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ σάλπιζαν τὸ θλιβερὸ μαντάτο.

Κάθε γιालὸς ἐβόγγηξε, κάθε στεριά καὶ ἔξω,
κι' ἦτανε μαῦρος οὐρανὸς κι' ἦτανε μαῦρ' ἡμέρα.

Τὰ φυλλοκάρδια 'μάραναν τρουμπέταις θλιβεραῖς
κι' ἔκλαιγε τὸ Ρωμαῖικο καινούριας συμφοραῖς.

Κι' ἐγγρίνιζε κι' ἐφώναζε κάθε θλιμμένη φάτσα:
«πάψε, σκληρόκαρδη βροχή, δὲν θέλεις τὸ καλὸ μας,
ἐσὺ δὲ δόξαις θαυμασταῖς τῆς ἑκαπες στραπάτσα,
τὸν μέγαν Ναπολέοντα καὶ τὸν Καρνάβαλό μας.»

Τὸ μάθαινε ὅτι τὴν Ἀνατολή, τὸ μάθαινε κι' οἱ Φράγγοι,
τὸ μάθαινε καὶ ὅτι τὴν Νατάλ καὶ μέσα ὅτι τὴν Ὁράγγη.

Κι' ὁ γέρο Κροῦγερ τῷαθε κι' ἐφώναζε «Θεέ μου!»
κι' ἐζήτησε προσωρινῶς ἀνακωχὴν πολέμου.

Ἐκλαψαν τὸν Καρνάβαλο καὶ τὰ Φρενοκομεία
καὶ τέρατα γινέκανε μεγάλα καὶ σημεία.

Κι' ἐφώναζε κι' ὁ Φασουλῆς,
πρῶτος γλεντζῆς καὶ σεβνταλῆς.

«Ἐλλάς μου, σάκκον φόρεσε καὶ θρήνη θρήνη θρήνει,
τὸν οὐρανὸ καὶ σήμερα τὸν ἐπίασε μπουρίνι.

«Γι' αὐτὸ τὸ νέο ξαφνικὸ τί λύπη ποῦ τὴν πῆρα!...
κλάψε, πατρίς, δὲν ἔχουμε μὴδὲ ὅτι τὸν ἥλιο μοῖρα.

«Ἐναν ψωρο-Καρνάβαλο ποθοῦν κι' οἱ Τουρκομάχοι
κι' αὐτὸς ὁ κακοροϊζικός ὁλάκερος ἐβράχη.

«Λάσπ' ἡ δουλειά, Καρνάβαλε, καὶ πίσω ξαναγύρισε,
κι' ὅταν τὸν ἥλιο ξαναἰδῆς ἔλα καὶ πανηγύρισε.

«Ἐχω λαχτάρα νὰ σέ δῶ... σὺ πόθος μου καὶ τρέλλα μου,
κι' ἂν σκιάζεσαι γιὰ τὴν βροχὴ σου δίνω τὴν ὀμπρέλα μου».

Παρασκευὴ ἑξημέρωσε,
ἡμέρα τῆς χαρᾶς,
τὸ μούτρο τοῦ σιδέρωσε
καθένας μασκαράς.

Ἡλιος ἐχύθηκε παντοῦ κι' ἐγέλασαν τὰ χεῖλη
κι' ἐχθροὶ παλαιοὶ φιλιώσανε κι' ἐβγήκαν πρῶτοι φίλοι.

Ἡμέρα πανηγύρεως, ἡμέρα Καρνάβαλου,
Ἑλλάδος ἀποθέσις, πομπὴ λαοῦ μεγάλου.

Στεφανωμένοι μὲ κισσοὺς, μὲ σέλινα καὶ κλήματα,
Καρνάβαλος, ἐφώναζαν, καὶ μάτς καὶ μούτς φιλήματα.

Καρνάβαλος, Καρνάβαλος, στεφανωθῶμεν πάντες,
Καρνάβαλος ἀναφωνοῦν καὶ πάππων ἀνδριάντες.

Καὶ τέλος ὁ Καρνάβαλος ἐφ' ἄρματος ἐφάνη
κι' ἀκτινωτὸ τὸν στόλιζε κι' ἀθάνατο στεφάνι.

Ὅταν ἐρχομὸ τοῦ ἔξυπνησαν τὰ περασμένα κλέη,
κι' ἕνας ὅταν ἄλλον ἔλεγε, κι' ἕνας ὅταν ἄλλον λείει:

Τὸν εἶδες τὸν Καρνάβαλο;... τὸν εἶδα φῆς ἀργά,
ποῦ μπῆκε ὅτι τὴν πρωτεύουσα κι' ἐπήγαινε σιγά.

Γελώντας ἀνοιγόκλεινε τὸ τρομερὸ τοῦ στόμα
καὶ δὸς τοῦ κι' ἐκατάπινε τὴν σκόνη καὶ τὴν βρώμα.

Ἔτρεχ' ἐμπρὸς καὶ πίσω τοῦ τρανὴ καθβαλαρία
καὶ τὸν ἐζητωκραύγαζε σπирτόχα μαγγαρία.

Καὶ χὰ χὰ καὶ χῖ χῖ χῖ καὶ χὰχανα καὶ γέλοια
καὶ μουσικαῖς κι' ἀλαλητὸ καὶ γέρο καὶ μουρέλια.

Λεφοῦσι τὸν Καρνάβαλο τὸν ἔρραϊνε μουρλό,
ποῦ νόμιζες πῶς ἤρχετο μέσ' ἀπ' τὸ Βατερλώ.

Κάθε πατέρας σπρώχνοντας τοὺς ἄλλους παραπέρα
τὸν δείχνει ὅτι τὸν μουρέλι τοῦ κι' ἐκείνο ὅτι τὸν πατέρα.

Ἀλὸνξ ἀνφὰν ντὶ Καρνάβαλ, καὶ τῆς βροχῆς ὁ μάρτυς
ἀπὸ ψηλά κατένευε σὰν ἕνας Μποναπάρτης.

Τί φέστα πολυσήμαντος Ἑλληνικῆς παλάβρας!...
μόνο ποῦ δὲν ἔδειπλωσαν τὰ λάβαρχ τῆς Λαύρας.

Κυριακὴ ἑξημέρωσε, ντεληβορηῆς ἐφύσα,
καὶ χαρτοπόλεμος δεῖνός ἐφρύαττε κι' ἐλύσσα.

Τόσο πολὺ ἔξωδεύτηκε σὲ μιὰν ἡμέρ' ἀλάτι,
ποῦ μέσα ὅτι τὴν Ἀνάδυσσο δὲν ἔμεινε κομμάτι.

Τέτοιο κομφοτοπόλεμο, τέτοιαις Ἀποκρητῆς
δὲν ἐνθυμοῦνται νᾶκαναν κι' οἱ γέροι κι' ἡ γρηαῖς.

Χαρτοβολοῦνται τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τὰ φύλα
καὶ κάθε δρόμος πλημμυρεῖ μὲ λάφυρα καὶ σκύλα.

Ἐτκίπαζαν τὰ κομφοτὶ καὶ μάρμαρα καὶ χῶμα
καὶ μὲ τὴν σκόνη βούλωναν τὸν μαχητῶν τὸ στόμα.

Ὅποιος χαρτοπόλεμος ἐπέπρωτο ν' ἀνάφη,
ποῦ πρέπει νέος Ὀμηρος νὰ μᾶς τὸν περιγράψῃ.

Ὡς κι' αὐτὸν δὲν ἦτανε κι' ἡ μάχη τῆς Μαγέντας,
σ' αὐτὸν τὸν χαρτοπόλεμο κανεῖς ἀπαλλαγέντας.

Ταξίαρχοι καὶ Μέραρχοι κι' ὀπλίται σπαθοφόροι
πῆδούσανε μὲς ὅτι φωτιά, κανεῖς δὲν ὑπεχώρει.

Κι' οἱ Βασιλεῖς περιχαρεῖς χαρτοβολοῦν κι' ἐκείνοι
κι' ἡ τόση λαϊκότης τῶν τὸ πλῆθος συνεκίλει.

Ὁ Βασιλεὺς χαρτοβολεῖ λαὸ βασιλικό,
μὰ κι' ὁ λαὸς τὸ Στέμμα τοῦ τὸ δημοκρατικό.

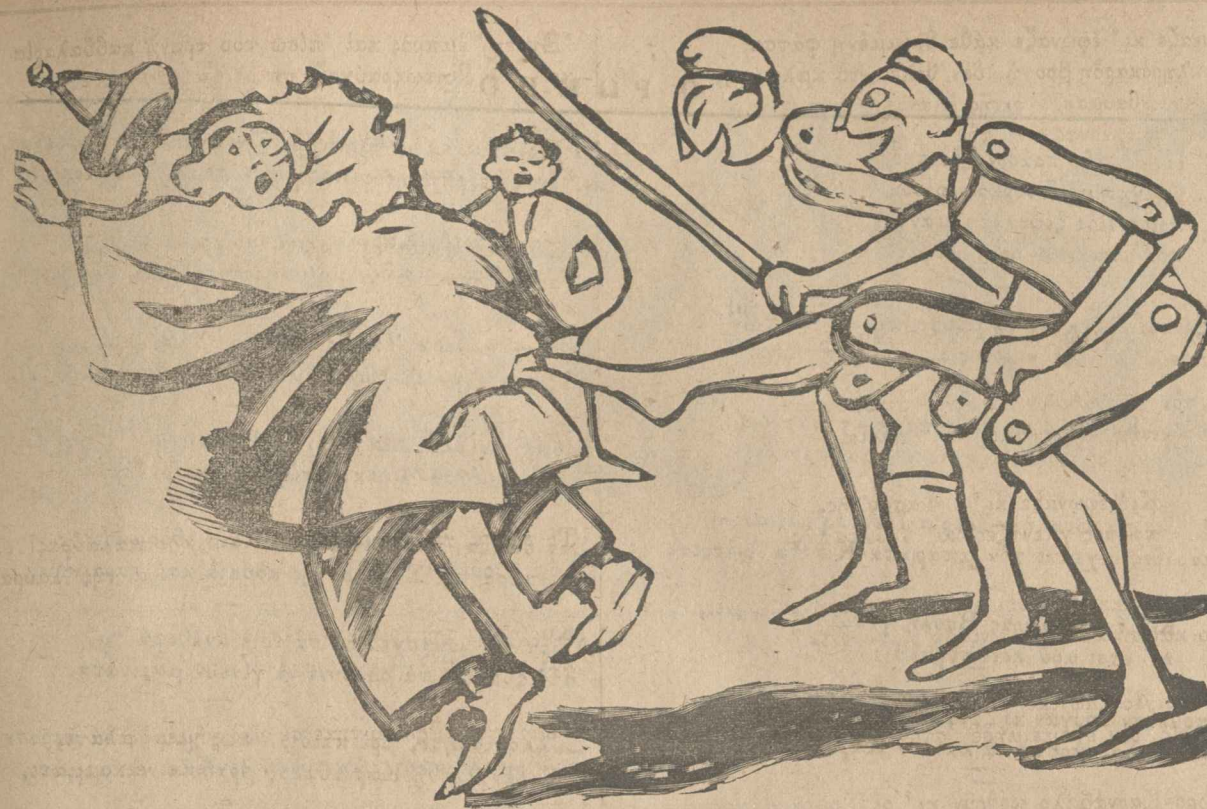
Ὁ πόλεμος ἐμαίνεται δι' ὅλης τῆς ἡμέρας
ὡς ποῦ ὅτι τοὺς ἀνδρας τὸ κλεινὸν ἀπενεμήθη γέρας.

Ἐκυψε τέλος σὰν τῶν Μπουρς τὸν Κρόνζη καθεμία,
κι' ἦτον ἡ νίκη τῶν ἀνδρῶν μεγάλη καὶ Καδομεία.

Σὰν ἄνδρες ἐπολέμησαν μαζί μὲ τῆς Ρεβέκιας
καὶ ὅτι τῶν χαρτιῶν τὸν πόλεμο δὲν ἔφάνησαν γυναῖκες.

Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ ξύλινος καὶ τῶν συγχρόνων Ἄρης
σὰν Ρόμπερτς ἐκορδώνετο καὶ Κίτσερ Σερδάρης.

Τί μασκαράταις πέρασαν ἀπὸ τὸ Κομητάτο,
ποῦ τᾶντερα τοῦ καθενὸς γυρίσαν ἄνω κάτω.

Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, τὸ ξύλινο ζευγάρι,
διώχνουνε τὸν Καρνάβαλο μὲ δυνατό στηλιάρι.

Διαικνεῖ καὶ τὸ Σύνταγμα μαζί μὲ τοὺς θεσμούς
κι' ὅλοι γιὰ τούτους ἔπαθαν ἀπὸ παροξισμούς.

Καὶ θεσμοφύλακες σοφοὶ τοῦ κόσμου τοῦ μαγκοῦφ
τοὺς ἐκλωτσοῦσαν γελαστοὶ σὰν νᾶταν κλωτσοσκούφι.

Διαικνεῖ κι' ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ κάνει ρεβερέντζα
λιγὴς λιγὸς κι' ἀδύνατος ἀπὸ τὴν ἱμφολεντζα.

Ὅτι Κομητάτο ὅτι ἔστηκε μαζί μὲ τὸ Κουβέρνο
κι' ἐφώναζε «κυττάξτε τί σχέδια σᾶς φέρνω.»

Κι' ὁ κόσμος ἐξεφώνησε : «βάλτα μὲς ὅτι ζεμπίλι,
καὶ κρέμαστα ψηλά ψηλά νὰ μὴν τὰ φᾶν οἱ φύλλοι.»

Περνᾷ κι' ὁ γέρο Κορδονᾶς ἀπὸ τὸ Κομητάτο
μὲ λιγερότατο κορμὶ καὶ στήθος λουλουδάτο.

Ἀπλόνει τὸ κορδόνι τοῦ καὶ τοῦ φωνάζουν ὅλοι :
ὅτι τῶν μεγάλων μας θεσμῶν μπαξὶς καὶ περιβόλι.»

Κι' ὁ γέρος πιάνει τοὺς θεσμούς, τοὺς κοπανᾷ, τοὺς σφίγγει,
ὡς ποῦ τοὺς βγάζει ξύγκι.

Ἔρχονται κι' ἄλλοι πίσω τοῦ τραβῶντας τὰ μαλλιά τῶν
καὶ μὲ τὸ ξύγκι τῶν θεσμῶν χορταίνουν τὴν κοιλιά τῶν.

Ἡ μασκαράτα τῶν θεσμῶν τὸν κόσμον παλαθώνει
κι' ἀπλόνεται σὰν σερπαντὲν τοῦ γέρου τὸ κορδόνι.

Τὸ Κομητάτο τᾶχασε, κι' ὕστερ' ἀπὸ τὸν γέρο
περνοῦν πολέμων τρόπαια, ποῦ ξέρετε καὶ ξέρω.

Νὰ Μακεδόνων φορεσιαῖς,
ἄλογα δίχως γκέμια,
Σταυραστῶν ἀρματοψαῖς,
καὶ πάλαις καὶ καλέμια.

Διαβαίνουν περισσεύματα
καὶ κάνουν χωρατὰ,
διαβαίνουν καὶ στρατεύματα
καὶ τζοῦμ τὰρὰ τὰτὰ.

Διαβαίνουν Μοίραις ναυτικαῖς, Μοίραις θαλασσοφόραις,
μὲ κρεμασμένους ἀστακοὺς ὅτις πρύμναις καὶ ὅτις πλώραις.

Διαβαίνουν συντάγματα
Παυσανίων τοῦ κράτους,
καὶ ἀρχίζουσι πειράγματα
μαζί μὲ τοὺς χορτάτους.

Ὅσοι, Πausanias νησιτικῆς,
ὅσοι, Προσαπέρνη τενεκεῖς,
κι' ἂν χορτασμένοι σήμερα γελάς τὸν νησιτικό,
οὐ σὺ ποσὺς μὲ λοιδορεῖς, ἀλλὰ τὸ Κεντρικό.

Διαβαίνει κάθε θησαυρὸς τῆς χρυσοφόρου γῆς,
διαβαίνουν καὶ τὰ λάβαρχ τῆς περισυλλογῆς.

Διαβαίνουν κι' ὁ Καρνάβαλος κι' ἡ Δόξα χέρι χέρι,
περνᾷ κι' ὁ ξένος Ἐλεγχος μὲ μαῦρο βουλοκέρι.

Κρατεῖ μεγάλο σοβαρὸ καὶ προχωρεῖ μπροστὰ
κι' ἀπὸ τοὺς Κομητάτῃδες γυρεύει ποσοστά.

Ποιός εἶδε πράσινο δεντρί,
Φράγκο μὲ Τούρκου φέσα,
ποιός εἶδε ξέφρακτο μαντρί,
ποῦ μπλίνουν ὅλοι μέσα;

Εἶδαν τοὺς ξένους ἐλεγκτὰς τὰ μούτσουνα τὰ μάγκικα
κι' ὁ κόσμος τοὺς ἐφώναζε κυρίους μὲ τὰ φράγκικα.

Ἐπέρασ' ἀπ' τὸ Κεντρικὸ μὲ τοὺς πολλοὺς παράδες
καὶ τὸν σκοπὸ τοῦ ῥώτῃσας: ἀδέχεται μασκαράδες;»

Ἐπέρασα κι' ἀπ' τὴ Βουλὴ—Μαρία Πενταγιώτισα—
κι' ἂν μασκαράδες δέχεται τὸν μπάμπια-Κώστα ῥώτῃσας.

Κι' ἡ μάνα μας Βουλὴ γελᾷ
κι' ἔτσι μοῦ λέει σιγαλά :

«Ἐκεῖνοι ποῦλθαν ἔφυγαν κι' ἐδῶθε πᾶνε κι' ἄλλοι,
μὰ θάλλθουν τὴν Σαρακοστὴ νὰ κάνουν Καρνάβλι.»

Μὲ Στρατηλάτου κόρδωμα κι' ὀλόχρυτα γαλόνια
ἑστῶν τσελιγκάδων τῆς Βουλῆς ἐπῆγα τὰ σαλόνια.

Δέχεσθε; τοὺς ἐρώτησα, κι' αὐτοὶ μοῦ λένε ατράβα,
μᾶς καίει τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν θεσμῶν ἡ λάβα.»

Ἐκνακτυπῶ τὴν πόρτα των, τοῦ κάκου λόγια χάνω,
αὐτοὶ μονάχα δέχονται μηνύματ' ἀπὸ πάνω.

Βλέπω τὴν Ἀκαδήμεια, τῆς λέω καλησπέρα,
καὶ χαιρετῶ τὴν Ἀθηνᾶ καὶ πᾶω παραπέρα.

Ὅπου παιδεῖα στέκομαι καὶ τὴν καλημερίζω
καὶ ἑστὸ καμίνι τῶν Μουσῶν σὺν φάντασμα γυρίζω.

Δένω σφικτὰ τὰ μάτια μου καὶ παίζω τυφλομουῖγα
μὲ τὸν Παππᾶ, τὸν Κοραῆ, καὶ τὸν Φεραῖο Ρῆγα.

Σχοινιά κρεμάλας, θούρια, καὶ γράμματα τοῦ Χιώτη
τὰ τραγουδοῦν Καρνάβαλοι, τὰ σέρνουν Πιερότοι.

Εἰσῆλθε καὶ ἑστὴν Τρίπολιν ὁ τῶν Ἀρκάδων Πάν,
ὅπου γεννᾷ τοὺς πανικοὺς καὶ πάντες πᾶν, πᾶν, πᾶν.

Κι' ἐβρόντησαν εἰς τὴν πομπὴν τοῦ τραγοδαίμονιου
στῆχοι γοργοὶ τοῦ Λάσκαρη καὶ τοῦ Παπαντωνίου.

Συναγωνίζεται μ' ἐμᾶς λαὸς ἐπαρχιώτης,
κι' ὁ Πατρινὸς Καρνάβαλος ἐπιτυχία πρώτης.

Μὰ μέσα σὲ χαρτοβροχῆς πολέμους παραφόρους
ἑστῶς Ἀγγλοὺς παρεδόθησαν οἱ Μπόερς δίχως ὄρους.

Κι' ἐπανηγύρισ' ἐξαλλος τὴν νίκην τῶν Ἑγγλέζων
κάθε νταῆς χαρτοβολῶν κι' ἀφόβως χαρτοπαίζων.

Κι' ὅλ' οἱ παρδαλοχάρτινοι τῶν καφενέδων Ἀρηδες
τοὺς Μπόερς περγελούσανε πῶς εἶναι φοβητσάρηδες.

Κι' οἱ λάτρες τῆς παλληκαριᾶς κι' οἱ σκῶπται τῆς δειλίας
ἔπῃσαν ζητωκραυγάζοντες ἑστὸν Πρέσβυ τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ Πρέσβυς ὁμως δυστυχῶς δὲν βγήκε ἑστὸ μπαλκόνι,
κι' ἕνας πορτιέρης ἑφώναζε «νὰ πᾶτε ἑστὸ Κορδόνι.»

Ἐμάθαμε, Καρνάβαλε, πῶς αὔριο θὰ φύγης,
μ' αὐτὸν τὸν νέο χωρισμὸ μὴ στίλετιτὰ μᾶς μῆγεις.

Σήμερα μόνο κι' αὔριο θάσαι μ' ἐμᾶς μαζὶ
κι' ὕστερ' ἀντίο τῶν Ρωμηῶν ἀμὴρ καὶ ποεζί.

Τόσον δὲν ἐλατρεύετο κι' ἡ Κύπρις μὲς ἑστὴν Πάφον
ὅσον ἐστὶ ἑστὰ χῶματα τῶν πτερωτῶν ἐλάφων.

Σὺν ὄνειρο ἑπέρασανε τρεῖς ὅλαις ἐβδομάδες,
καὶ τώρα τῆς Σαρακοστῆς κουκιά καὶ ταραμάδες.

Τώρα τὰ νομοσχέδια, τὰ τρεῖς ἀνάθεμά τα,
ἑστὸ ξύδι θὰ τὰ βάλουνε νὰ γίνουν μαρινάτα.

Συλλογισθῆτε, βρὲ παιδιὰ, πῶς χρόνος θὰ περάσῃ,
ποῦ δὲν θάλλθῃ Καρνάβαλος βραβεῖα νὰ μοιράσῃ.

Ὡ! τῆς ψυχῆς μὲς σπαραγμὸς!...φεύγει μὲ τὸ φουσάτο,
μὲν βοαγιάζ, ὀρεδουᾶρ, ἀντίο ντελ πασσάτο.

Πᾶν τὰ πολεμοφόδια τὰ χάρτινα τοῦ γένους,
κρίμα ποῦ δὲν τὰ στείλαμε ἑστῶς Μπόερς τοὺς καυμένους.

Κύττα, γλεντζέ Καρνάβαλε, τί μάτια σὲ κυττοῦν,
κύττα καὶ μιζομάντυλα ποῦ σ' ἀποχαιρετοῦν.

Φεύγεις, Καρναβαλάραρε, Καρναβαλοκαλοῦμπα,
μὰ σὺν θὰ φθάσῃς ἑστὸ Δαφνί ἑστῆς δάφναις μᾶς ἀκούμπα.

Φεύγεις, χρυσό μου, μάτια μου, φῶς μου, Καρνάβαλέ μου,
πατέρα τοῦ φαγοποτιοῦ καὶ τοῦ χαρτοπολέμου.

Ὅλοι γιὰ σένα ἑπάθαμε Καρναβαλομανία....
ὄρα καλή...χαιρετισμοὺς καὶ ἑστὴ Μακεδονία.

Τὸ ζήτημα τὸ μέγα τὸ τῆς Ἀνατολῆς,
ἔργον Ντριώλ τοῦ Γάλλου μαθήσεως πολλῆς,
βιβλίον ὑπερέχον μὲς ἑστ' ἄλλα τὰ βιβλία,
Ἀνίνου Χαραλάμπους μετάφρασις τελεία.
Διεπῆστας κατὰ τύχην πολυτελῶς τὸ βγάξει,
καὶ τρεῖς φορὰς καὶ δέκα καθεὶς ἂς τὸ διαβάξῃ.

Ὁ Θῆπ' Ἀποστολόπουλος, ὁ ρέκτης νομικός,
καὶ δικηγόρος κάλλιστος καὶ προοδευτικός,
βιβλίον ἐβγαλ' ἐμβριθὲς κι' εὐγλωττῶς πραγματεύεται
τὴν κτῆσιν τὴν πνευματικὴν, ποῦ φανερά ληστεύεται.

Εἰς τὸν δρόμον τοῦ Σταδίου, τὸν μεγάλον καὶ κλεινόν,
κάτω τοῦ Ἐνεδοχείου τοῦ γνωστοῦ τῶν Ἀθηνῶν
νέον Ζαχαροπλαστῆον καὶ Μεγάλῃ Βρετανία
Κουρμαλίδου—Θεοδώρου, πρώτη τίχνη καὶ σπανία.
Ὅλα τὰ γλυκὰ τῆς μόδας καὶ τῆς ὄρας καταίφι,
ποῦ τὰ δέκα δάκτυλά του κάθε γλάρος ξερογλείφει.

Τῆς Λόττνερ τῆς περιφνεοῦς κλειδοκυμβαλιστρίας
νέον Ὁρδεῖον ἄρτιον, χρυσῶν Μουσῶν χαρέμι,
ὅπου πολλὰς ἀπαριθμεῖ ὡς τώρα μαθητρίας
κι' ἄρχισε καὶ διπλώματα μὲ κύρος ν' ἀπονέμῃ.